

19.07.2017/PL (*DATA POLSKIEGO TŁUMACZENIA*)
STANDARD FCI 224

DRENTSCHE PATRIJSHOND
(Wyżeł na kuropatwy z Drenthe)

Tłumaczenie: Izabela Biernacka

Kraj pochodzenia: Holandia

Data publikacji obowiązującego wzorca: 04.04.2016

Klasyfikacja FCI: Grupa 7 - Wyżły
Sekcja 1.2 - Wyżły kontynentalne
Typ „spaniel”
Podlegający próbom pracy

RYS HISTORYCZNY:

Rasa powstała w XVI wieku. Przodkami Drentsche Patrijshond były ptaszniki „Spioen” (nazywane też Spanjoel), które przybyły przez Francję z Hiszpanii. W Holandii nazywano je psami na kuropatwy (* *po holendersku - Patrijshond*). We wschodniej części kraju, szczególnie w prowincji Drenthe, psy te utrzymywano w czystości rasy nie krzyżując ich z innymi rasami, jak to zwykle miało miejsce wszędzie indziej. 15 maja 1943 roku rasa została oficjalnie uznana przez holenderski Związek Kynologiczny. Była intensywnie promowana przez baronównę van Hardenbroek oraz panów G.J. van Heek Jr i

P.B.V.Quartero. Rasa ta jest spokrewniona z małym münsterlanderem i epagneul français. 5 czerwca 1948 roku założono pierwszy klub rasy, holenderskie stowarzyszenie „De Drentsche Patrijshond” (wyżła na kuropatwy z Drenthe).

WYGLĄD OGÓLNY:

Pies o dobrych proporcjach, suchych mięśniach i czystych liniach, którego budowa ciała ukazuje siłę i zdolność rozwinięcia szybkości potrzebnej psu myśliwskiemu. Głowę ma lekko klinowatą. Kufa nieco krótsza od mózgowioczaszki jest raczej sucha, bez obwisłych fafli.

Szata, choć w rzeczywistości na ciele niezbyt długa, wygląda na długowłosą z powodu frędzli na uszach, nieco bogatszego włosa na szyi i klatce piersiowej, piór na przednich i tylnych kończynach oraz długich i gęstych piór na ogonie, co sprawia ogólne wrażenie, że pies jest długowłosy.

WAŻNE PROPORCJE

Długość ciała, mierzona od rękojęści mostka do zadu, jest nieco większa niż wysokość psa w kłębie, co sprawia wrażenie, że sylwetka jest wydłużona. Długość ramienia jest nieco mniejsza niż długość łopatki. Długość kufy jest nieco mniejsza od długości mózgowioczaszki.

ZACHOWANIE - TEMPERAMENT:

Idealny pies do polowania w zmiennym terenie. Pies pracuje w zasięgu strzału. Wrodzoną cechą rasy jest praca blisko przewodnika. Charakterystyczną cechą rasy jest okrężny ruch ogona podczas szukania, szczególnie w momencie złapania odwiatru. Po zwietrzeniu zwierzyny wystawia twardo aż do nadejścia myśliwego, jeśli trwa to zbyt długo ogląda się w jego kierunku.

Rasa ta posiada duże zdolności adaptacyjne, co umożliwia jej polowanie na każdy rodzaj zwierzyny w polu i wodzie. W dodatku psy te dobrze aportują i odszukują postrzałków. Właściwości te są wrodzone, dlatego też nie wymagają wielkiego szkolenia. Z uwagi na łagodny charakter podczas układania należy unikać siłowych metod. Drentsche Patrijshond może być początkowo powściągliwy, ale nigdy nie lękliwy. Pies jest oddany i inteligentny, co sprawia, że przy właściwym wychowaniu i ułożeniu, jest wartościowym towarzyszem myśliwego oraz wdzięcznym psem rodzinnym.

GŁOWA

Głowa jest klinowata i średnio długa, harmonizuje z ogólnym wyglądem psa o suchych i płynnych liniach.

MÓZGOWIOCZASZKA:

Czaszka: dość szeroka i nieznacznie zaokrąglona. Wzdłuż linii środkowej znajduje się ledwo dostrzegalna bruzda przebiegająca przez połowę odcinka od płytkiego stopu do umiarkowanie rozwiniętego guza potylicznego.

Stop:

Przejdźcie od czaszki do kufy patrząc z obu stron, zarówno od przodu jak i z profilu, jest stopniowe; policzki przechodzą łagodnie w kierunku kufy, dobrze wypełniając przestrzeń pod oczami. Łuki brwiowe są wyraźne i dobrze rozwinięte.

TRZEWIOCZASZKA:

Nos: dobrze rozwinięty i brązowy; nozdrza szeroko otwarte.

Kufa: mocna, zwężająca się lekko w kierunku trufli nosa, krótsza niż czaszka, tępo zakończona, o suchych, nie obwisłych faflach. Dobrze wypełniona pod oczami. Grzbiet nosa jest prosty i szeroki. Nieznaczne łukowate zakrzywienie zaraz za truflą nosa jest dozwolone.

Fafle: raczej cienkie, ściśle przylegające i brązowe.

Uzębienie: zgrzyz nożycowy, zęby mocne i dobrze dopasowane

Policzki: umiarkowanie rozwinięte

Oczy: szeroko rozstawione, bezpiecznie osadzone, ani za głęboko, ani wyłupiasto. Średniej wielkości i owalnego kształtu. Spojrzenie wyraża przyjacielskie nastawienie i inteligencję psa myśliwskiego. Pożądanym kolorem jest bursztynowy, niepożądane jest oko ciemne lub jasne (jastrzębie). Powieki ściśle przylegają do gałki ocznej.

Uszy: nie za ciężkie. Wysoko osadzone; zwisające blisko głowy bez jakiegokolwiek zagięcia. Naciągnięte wzdłuż nosa powinny sięgać nie dalej niż 3 palce przed jego wierzchołkiem. Szerokie u nasady, tępo zaokrąglone na końcach. Kiedy

pies nasłuchuje uszy unoszą się i ustawiają się ku przodowi. Widziane od przodu przybierają kształt trójkątny z załamaniem powyżej środka płatka ucha. Uszy są ruchliwe, wyrażają różne nastroje.

SZYJA:

Potężna, o umiarkowanej długości, płynnie, bez jakiegokolwiek załamania linii, łączy głowę z korpusem. Szyja dłuższa niż pożądana, o bardziej eleganckim wyrazie, ale niewystarczającej sile jest niepożądana.

TUŁÓW:

Grzbiet: o płynnej linii od kłębu do ogona

Kłęb: mocny i osadzony niezbyt daleko do przodu

Plecy: mocne i proste, średniej długości, nie za krótkie, razem z dobrze skątowanymi kończynami przednimi i tylnymi dają wrażenie nieco wydłużonych.

Lędźwie: silnie umięśnione

Zad: lekko ścięty, szeroki i długi

Klatka piersiowa: głęboka, sięgająca poziomu łokci i raczej szeroka od przodu. Przednie żebra nie mogą być wysklepione nadmiernie, tak aby nie przeszkadzać przednim kończynom w ruchu. Długa klatka piersiowa o dobrze rozwiniętych tylnych żebrach. Dobrze wysklepione żebra, ani spłaszczone, ani beczkowate.

Linia podbrzusza: nieznacznie uniesiona

OGON:

Osadzony na przedłużeniu linii grzbietu. Ogon sięga mniej więcej do stawu skokowego. W ruchu noszony częściowo poziomo, końcówka ogona jest lekko zagięta w górę. Nigdy nie zawinięty nad grzbietem. Za wyjątkiem nasady ogona po obu stronach obficie pokryty piórami, które stopniowo zwężają się w kierunku wierzchołka ogona

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE

Wygląd ogólny: Dobrze osadzone pod korpusem, z łokciami dobrze przylegającymi do klatki piersiowej.

Łopatką: długa, osadzona ukośnie ku tyłowi, przylegająca do ciała

Ramię: ukośnie ustawione, tworzące dobry kąt z łopatką. Długość ramienia jest nieco mniejsza niż długość łopatki.

Łokcie: blisko ciała

Przedramiona: proste i równoległe. O mocnym kościu.

Nadgarstki: mocne

Śródrezcze: mocne, lekko nachylone ku przodowi

Łapy: okrągłe lub owalne, z dobrze zwartymi i wysklepionymi palcami oraz twardymi opuszkami. Łapy proste, nie ustawione ani do wewnątrz, ani na zewnątrz.

KOŃCZYNY TYLNE

Wygląd ogólny: dobrze rozwinięte, szerokie i dobrze umięśnione.

Widziane od tyłu, proste i równoległe. O mocnym kościu.

Uda: szerokie i umięśnione. Tworzą dobry kąt z podudziem.

Kolano: umiarkowanie kątowne

Podudzie: tej samej długości co udo

Staw skokowy: nisko osadzony

Śródstopie: krótkie, nie ustawione ani do wewnątrz, ani na zewnątrz

Tylne łapy: okrągłe lub owalne, z dobrze zwartymi i wysklepionymi palcami oraz twardymi opuszkami. Łapy proste, nie ustawione ani do wewnątrz, ani na zewnątrz.

CHODY:

Ruch wydatny, harmonijny, z dobrym napędem, ani wąski, ani szeroki w kłusie, bez jakiegokolwiek przechylania na boki, bez wykręcania łokci i stawów skokowych; wraz ze wzrostem prędkości ze skłonnością do sznurowania

SKÓRA

Przylegająca, bez zmarszczek czy zagięć

OKRYWA WŁOSOWA:

Włos: gęsty, dobrze pokrywający ciało. Nie kręcony, a raczej prosty z wodoodpornym podszerstkiem.

Okrywa nie jest tak naprawdę długa, ale ponieważ w niektórych partiach włos jest dłuższy sprawia ogólne wrażenie długowłosej. Na szyi i klatce piersiowej włos jest dłuższy. Nasada i zewnętrzna strona ucha pokryta jest włosiem długim, pożądany jest włos falujący, nie kręcony. Na końcu ucha włos jest krótki, podczas gdy ucho na wewnętrznej krawędzi jest również pokryte frędzlami.

Na grzbiecie aż do nasady ogona włos powinien być falujący. Poza nasadą ogon jest z obu stron pokryty długim włosiem stopniowo skracającym się w kierunku wierzchołka ogona.

Boki kończyn przednich i tylnych oraz portki pokryte są frędzlami. Łapy pomiędzy palcami pokrywa gęsty włos.

Umaszczenie: białe z brązowymi znaczeniami, bez lub z cętkami i nakrapianiem. Umaszczenie dereszowate jest niedozwolone. Umaszczenie płaszczowe jest mniej pożądane. Uszy są w kolorze brązowym, tak jak i obwódki oczu.

WZROST:

Wysokość w kłębie: Psy: 58 - 63 cm Suki: 55-60 cm

Waga: Psy: 30 - 35 kg Suki: 25-31 kg

Wysokość w kłębie może być kilka centymetrów większa, pod warunkiem zachowania właściwych proporcji.

WADY:

WADY: Wszystkie odstępstwa od tego, co podano powyżej, powinny być traktowane jako wady, we właściwej proporcji powodujące obniżenie oceny w zależności od stopnia ich nasilenia, konsekwencji zdrowotnych i wpływu na dobrostan psa.

Błędy podano w kolejności od stopnia odchylenia od wzorca:

MNIEJ POŻADANE SĄ:

- Umaszczenie płaszczowe
- Oko zbyt okrągłe
- Zbyt grube fagle, którym towarzyszy, bądź nie, łałok
- Uszy nie przylegające do głowy – odstające uszy
- Kręcony włos na uszach i grzbiecie

WADY POWAŻNE:

- Garbonos lub wklęsły grzbiet nosa
- Umaszczenie dereszowate na całym ciele
- Wąska i płytka klatka piersiowa
- Zbyt elegancki wygląd ogólny
- Strome lub słabe śródreżca
- Przysadzista, krótkonożna budowa

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE

- Agresywne lub bardzo lęklive psy
- Psy o wyraźnych odchyleniach fizycznych lub behawioralnych
- Białe lub częściowo białe ucho
- Białe znaczenia wokół jednego lub obu oczu
- Przodozgryz lub tyłozgryz
- Psy, którym wyraźnie brakuje typu rasy

UWAGA:

- Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w worku mosznowym.
- Tylko psy, które są funkcjonalnie zbudowane, klinicznie zdrowe, oraz w dobrym typie rasy mogą być używane do hodowli.

* - przypisek tłumacza